

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **E.R.**, zast. JUDr. Evou Vaškovou, advokátkou, se sídlem Škroupova 957, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno (původně: Finanční ředitelství pro hl. m. Prahu), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19. 11. 2010 č.j. 13608/10-1100-100525

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19. 11. 2010 č.j. 13608/10-1100-100525, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru č. 108000387 na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2004 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 7 dne 14. 5. 2008 pod č.j. 64833/08/007911/1581.

Protože podle zákona č. 456/2011 Sb. účinného od 1. 1. 2013 přešla pravomoc rozhodovat o odvoláních proti rozhodnutím vydaným finančními úřady na Odvolací finanční ředitelství, jednal Městský soud v Praze jako s žalovaným s tímto orgánem.

Žalobce v žalobě uvádí, že do základu daně za rok 2004 uplatnil výdaj za opravu nákladního vozidla značky Mercedes registrační značky X. Podle závěru správce daně žalobce neprokázal, že mu byla tato služba poskytnuta, což správce daně zdůvodnil tím, že deklarovaný dodavatel služby neměl příslušné doklady zahrnuté ve svém účetnictví a provedení služby pro žalobce nepotvrdil.

Žalobce s tímto závěrem správce daně nesouhlasí, neboť oprávněnost výdaje prokázal daňovým dokladem. Oprava vozidla byla prováděna v Chlumci nad Cidlinou v areálu ČSAD.

Výměna motoru byla jednou z více oprav, které tento servis na vozidle provedl. Pracovníci přijeli servisním vozidlem označeným Hošek Motor, na sobě měli pracovní kombinézy s logem firmy Mercedes. Vše tedy nasvědčovalo tomu, že se jedná o autorizovaný servis pro vozy značky Mercedes. Oprava byla provedena bezvadně dle zadání žalobce. Daňový doklad, který byl žalobci vystaven, obsahuje veškeré zákonné náležitosti. Žalobce byl v dobré víře, že se jedná o zaměstnance uvedené společnosti a neměl důvod předpokládat, že se o zaměstnance této společnosti nejedná.

Přijetí plnění tak bylo prokázáno jednak předmětným dokladem a jednak svědeckými výpověďmi. Žalobce proto nevylučuje možné daňové pochybení společnosti Hošek motor a.s., která se snažila své pochybení zastříti tvrzením, že služby žalobci neposkytla.

Žalobce měl vozidlo v podnájmu za účelem podnikání dle svého živnostenského oprávnění. Částky vynaložené na nájemné jsou nákladem podle § 24 odst. 2 písm. h) zákona o daních z příjmů. Žalobce byl podle podnájemní smlouvy povinen hradit opravy předmětného vozidla. Na vozidle bylo nutné provést tyto opravy, aby mohlo být použito v souladu s předmětem podnikatelské činnosti žalobce. Žalobce proto nesouhlasí s názorem žalovaného, že výdaje za opravu vozidla se považují za výdaje na osobní potřebu poplatníka. Dle žalobce se jednalo o nutný provozní náklad podle § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů, bez kterého by žalobce nemohl dosahovat zdanitelné příjmy.

Žalobce proto shrnuje, že v daňovém řízení bylo podle jeho názoru dostatečně prokázáno, že oprava vozidla byla provedena, a to podnikatelským subjektem, který vystupoval pod obchodní firmou Hošek motor a.s. Jednalo se tedy o nutný provozní náklad žalobce, který žalobce uplatnil do základu daně oprávněně. Žalovaný k důkazům potvrzujícím tvrzení žalobce nepřihlédl, ani se s nimi ve svém odůvodnění spolehlivě nevypořádal.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že žalobce opakuje námitky, které uváděl již v odvolání. Ohledně těchto námitek žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, na kterém trvá. Námitka žalobce, že jednal v dobré víře, na stanovisku žalovaného nic nemění, neboť dobrá víra nemůže suplovat splnění důkazní povinnosti daňového subjektu. S námitkou, že žalovaný k důkazům potvrzujícím tvrzení žalobce nepřihlédl ani se s nimi nevypořádal, žalovaný nemůže souhlasit. Žalovaný přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání a podrobně odůvodnil své rozhodnutí jak z hlediska namítaného rozporu se skutkovým stavem, tak z hlediska namítaných právních vad. Námitka je obecná a neumožňuje proto žalovanému zaujmout konkrétnější stanovisko. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla podaná žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 9. 1. 2007 byla u žalobce Finančním úřadem v Hradci Králové zahájena daňová kontrola, a to mimo jiné na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období roku 2004. Kromě dalších zjištění, která nejsou předmětem žalobních námitek, správce daně zjistil, že žalobce si uplatnil do výdajů výdaje vynaložené na opravu nákladního automobilu Mercedes Benz 814 registrační značky X, který byl ve vlastnictví žalobce a nebyl zahrnut do obchodního majetku podle § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Žalobce měl ve své evidenci zahrnut doklad č. 6772004 ze dne 14. 9. 2004 s předmětem plnění „výměna motoru výměnným systémem u nákladního automobilu SPZ X“ na cenu bez DPH 192.000,- Kč, k tomu DPH ve výši 19 % v částce 36.480,- Kč od dodavatele Hošek motor a.s. Ze zprávy o

výsledku daňové kontroly vyplývá, že správce daně po provedeném důkazním řízení dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí plnění podle uvedeného daňového dokladu. Současně správce daně uvedl, že i v případě, kdy by žalobce prokázal přijetí výše popisované služby, což se nestalo, ve výdajích by nemohl mít uplatněny výdaje na opravu vozidla, které nebylo zahrnuto v obchodním majetku daňového subjektu.

Na základě této zprávy o daňové kontrole Finanční úřad pro Prahu 7 (žalobce v průběhu daňové kontroly změnil bydliště a místní působnost tak přešla na tohoto správce daně, pozn. soudu) dne 14. 5. 2008 vydal dodatečný platební výměr č. 1080000387 č.j. 64833/08/007911/1581, kterým byla žalobci dodatečně vyměřena daň z příjmu fyzických osob za rok 2004 ve výši 143.957,- Kč.

Žalobce podal proti tomuto platebnímu výměru odvolání, ve kterém kromě dalšího vyjádřil nesouhlas se závěrem správce daně, že neprokázal přijetí služby spočívající v opravě zmíněného nákladního vozidla.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 19. 11. 2010 č.j. 13608/10-1100-100525 tak, že odvolání bylo zamítnuto. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl k daňovému dokladu týkajícímu se opravy předmětného vozidla, že žalobce používal k podnikání své vlastní vozidlo nezahrnuté do obchodního majetku, a proto bylo nutné v daném případě aplikovat ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů, podle kterého daňově uznatelnými výdaji nejsou výdaje vynaložené na opravu, údržbu nebo technické zhodnocení majetku sloužícího k podnikání, který poplatník uvedený v § 2 zákona o daních z příjmů nezařadí do obchodního majetku podle § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Takové výdaje se považují za výdaje na osobní potřebu poplatníka.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Správce daně a později také odvolací orgán dospěli shodně k závěru, že žalobci je nutno jeho základ daně z příjmů fyzických osob pro rok 2004 zvýšit z více důvodů. Žalobce však v žalobě zpochybňuje toliko závěry týkající se daňového dokladu na opravu nákladního vozidla č. 6772004 na částku 192.000 Kč bez DPH. Soud se proto – v rozsahu uplatněných žalobních námitek – zaměřil pouze na závěry týkající se tohoto dokladu a shledal, že žaloba není důvodná.

Správce daně i odvolací orgán dospěli k závěru, že uvedený výdaj není možno oprávněně zahrnout do základu daně ze dvou důvodů: Jednak proto, že žalobce v proběhlém důkazním řízení neprokázal, že by plnění na daňovém dokladu uvedené skutečně přijal od společnosti Hošek Motors, a. s., která je na daňovém dokladu uvedena jako dodavatel. Druhým důvodem je skutečnost, že žalobce vozidlo nezahrnul do obchodního majetku, a proto podle § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů, ve znění účinném pro rok 2004, se nemůže jednat o daňově uznatelný výdaj, i kdyby žalobce přijetí předmětného plnění řádně prokázal.

Podle citovaného ustanovení za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat výdaje na osobní potřebu poplatníka; včetně

výdajů vynaložených na opravu, údržbu nebo technické zhodnocení majetku sloužícího k podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti (§ 7), který poplatník uvedený v § 2 nezařadí do obchodního majetku podle § 4 odst. 4.

Ze systematiky zákona o daních z příjmů zřetelně vyplývá, že ust. § 25 je speciálním ustanovením k ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Argumentace žalobce, že uvedený výdaj splňuje podmínky uvedené v ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů je tedy bez významu, neboť splnění podmínek v tomto ustanovení uvedených ještě samo o sobě nepostačuje k uznání posuzovaného výdaje jako daňově uznatelného.

Závěr, že předmětné vozidlo žalobce nezahrnul do svého obchodního majetku, je zřetelně uveden jak ve zprávě o výsledku daňové kontroly, tak v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce tento předpoklad nikdy nezpochybnil, ani v podaném odvolání ani nyní v podané žalobě. Soud proto – vázán rozsahem uplatněných žalobních námitek – není oprávněn tento závěr přezkoumávat a musí z něj vycházet. Není-li však předmětné vozidlo zahrnuto v obchodním majetku žalobce, pak podle kogentního ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů nemohou být náklady vynaložené na opravu takového vozidla daňově uznatelným výdajem, přičemž tento závěr platí bez dalšího. Tento závěr daňových orgánů je zcela logický a odpovídá platné právní úpravě a v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je zcela zřetelně uveden.

Zákonná konstrukce totiž v takovém případě vychází z předpokladu, že poměrnou část nákladů vynaloženou na opravu takového vozidla daňový subjekt promítne do svého daňového základu uplatněním základní náhrady podle § 7 zákona č. 119/1992 Sb., o cestovních náhradách, a to podle skutečně ujeté vzdálenosti při jízdách vozidlem vztahujících se k podnikání. Z předloženého správního spisu přitom plyne, že tak žalobce u předmětného vozidla činil.

Žalobce pak v žalobě vůči tomuto důvodu neuznání předmětného výdaje jako daňově uznatelného fakticky ničeho nenamítá (s výjimkou poukazu na ust. § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů). Za této situace ovšem postrádá jakéhokoli smyslu zabývat se otázkou, zda žalobce prokázal přijetí plnění uvedeného na předmětném dokladu. Jak již uvedl žalovaný, i kdyby žalobce přijetí tohoto plnění prokázal, nemohla by být částka uvedená na předmětném daňovém dokladu vzata za daňově uznatelný výdaj, neboť to výslovně vylučuje ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů.

Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být ani námitka žalobce, podle které se správce daně a odvolací orgán nevypořádali s jím předkládanými tvrzeními a důkazními návrhy, které se vztahovaly k otázce přijetí předmětného plnění. Je totiž třeba znovu zopakovat, že – ač správce daně i odvolací orgán této otázce věnovali značnou pozornost – ve skutečnosti se jednalo o okolnost, která nemohla mít na výsledek daňového řízení vliv. I kdyby totiž žalobce přijetí předmětného plnění prokázal, stále by uznání tohoto výdaje za daňově uznatelný bránilo ust. § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů.

Žalobní tvrzení tak fakticky vůbec nejsou způsobilá přivodit zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, soudu tak nezbylo než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. s. zamítnout.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. dubna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu